TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2013. gada 18. jūlijā *

Valsts pienākumu neizpilde — Regula (EK) Nr. 1829/2003 — Dzīvnieku barība — Ģenētiski modificēta barība — Ražošana, laišana tirgū vai izmantošana — Aizliegums valsts tiesību aktos, kas vēl nav stājies spēkā

Lieta C-313/11

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, ko 2011. gada 20. jūnijā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Bianchi* un *A. Szmytkowska*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Polijas Republiku, ko pārstāv *M. Szpunar*, pārstāvis,

atbildētāja.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], kas pilda piektās palātas priekšsēdētāja pienākumus, M. Safjans [*M. Safjan*] un M. Bergere [*M. Berger*] (referente),

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – poļu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, aizliedzot ģenētiski modificētas dzīvnieku barības, kā arī dzīvnieku barībai paredzētu ģenētiski modificētu organismu ražošanu, laišanu tirgū un izmantošanu dzīvnieku barībā Polijā, Polijas Republika nav izpildījusi valsts pienākumu, kas tai ir noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 22. septembra Regulas (EK) Nr. 1829/2003 par ģenētiski modificētu pārtiku un barību (OV L 268, 1. lpp.) 16. panta 5. punktā, 19., 20. un 34. pantā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

2 Saskaņā ar Regulas Nr. 1829/2003 preambulas 3., 4., 7. un 30. apsvērumu, lai aizsargātu cilvēku un dzīvnieku veselību un lai nodrošinātu vienlīdzīgas un godīgas konkurences nosacījumus, pārtikai un barībai, kura sastāv no ģenētiski modificētiem organismiem (turpmāk tekstā – "ĢMO") un kas satur tos vai ir ražota no tiem (turpmāk tekstā – "ģenētiski modificēta pārtika un barība"), pirms laišanas Eiropas Savienības tirgū jāveic drošības novērtēšana, izmantojot vienotu, efektīvu un pārredzamu Kopienas procedūru.

3 Minētās regulas preambulas 31. apsvērumā ir noteikts, ka, lai nodrošinātu ģenētiski modificētas pārtikas un barības saskaņotu zinātnisko novērtēšanu, šāds novērtējums jāveic Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādei.

4 Minētās regulas 15. panta ar nosaukumu "Piemērošanas joma" 1. punktā ir noteikts, ka tiesību normas attiecībā uz ģenētiski modificētas dzīvnieku barības atļauju, kā arī uzraudzību reglamentējošās tiesību normas ir piemērojamas attiecībā uz:

"[..]

a) ĢMO izmantošan[u] [dzīvnieku] barībā;

b) [dzīvnieku] barību, kas sastāv no ĢMO vai satur tos;

c) [dzīvnieku] barību, kas ražota no ĢMO."

5 Šīs regulas 16. panta ar nosaukumu "Prasības" 1. punkta a) apakšpunktā, 2., 3. un 5. punktā ir noteikts:

"1. Barība, kas minēta 15. panta 1. punktā, nedrīkst:

a) nelabvēlīgi ietekmēt cilvēku veselību, dzīvnieku veselību vai vidi;

[..]

2. Nav atļauts laist tirgū, izmantot vai pārstrādāt 15. panta 1. punktā minēto produktu, ja tam nav izsniegta atļauja saskaņā ar šo iedaļu un ja nav izpildīti attiecīgie atļaujas nosacījumi.

3. Atļauju 15. panta 1. punktā minētajam produktam izsniedz tikai tad, ja pieteikuma iesniedzējs ir atbilstoši un pietiekami parādījis [pierādījis], ka šā panta 1. punkta prasības ir izpildītas.

[..]

5. Atļauju, kā minēts 2. punktā, var izsniegt, atteikt, atjaunot, grozīt, apturēt vai atsaukt tikai saskaņā ar šajā regulā noteiktajiem pamatiem un paredzētajām procedūrām.

[..]"

6 Minētās regulas 17.–19. pantā ir noteikta atļauju [pieteikšanas un piešķiršanas] procedūra. Tostarp 19. pantā ir noteikts, ka atļaujas piešķir Komisija.

7 Regulas Nr. 1829/2003 20. pantā ir reglamentēts esošo produktu statuss, un tajā ir paredzēti nosacījumi, saskaņā ar kuriem, ja šie produkti likumīgi tika laisti tirgū pirms Regulas Nr. 1829/2003 piemērošanas dienas, tad tos var turpināt laist tirgū, izmantot un pārstrādāt, ja ir izpildīti noteikti nosacījumi.

8 Minētās regulas 34. pantā ir paredzēts, ka steidzamības pasākumus ir atļauts veikt tikai atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 28. janvāra Regulas (EK) Nr. 178/2002, ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV L 31, 1. lpp.), 53. un 54. pantā noteiktajām procedūrām gadījumā, ja šie produkti rada nopietnu risku cilvēka veselībai, dzīvnieku veselībai vai videi.

9 Regulas Nr. 178/2002 53. un 54. pantā ir paredzēts, ka šādā gadījumā atbilstošie pasākumi ir jāveic Komisijai un ka dalībvalsts tos var veikt vienīgi minētās iestādes bezdarbības gadījumā.

Polijas tiesības

10 2006. gada 22. jūlija Likuma par dzīvnieku barību (Dz. U Nr. 144, pozīcija 1045; turpmāk tekstā – "Likums par DZB") 15. panta 1. punkta 4) apakšpunktā ir noteikts, ka ir aizliegta ģenētiski modificētas dzīvnieku barības, kā arī dzīvnieku barībai paredzētu ĢMO ražošana, laišana tirgū un izmantošana dzīvnieku barībā Polijā (turpmāk tekstā – "apstrīdētais aizliegums").

11 Saskaņā ar Likuma par DZB 53. pantu ikvienai personai, kas pārkāpj apstrīdēto aizliegumu, var uzlikt naudas sodu.

12 Šim aizliegumam atbilstoši Likuma par DZB 65. pantam bija jāstājas spēkā pēc diviem gadiem kopš tā publicēšanas jeb 2008. gada 12. augustā.

13 2008. gada 26. jūnijā Polijas likumdevējs pieņēma Likumu par grozījumiem Likumā par DZB (Dz. U Nr. 144, pozīcija 899), kas stājās spēkā 2008. gada 12. augustā un ar kuru ir grozīts Likuma par DZB 65. pants, pārceļot apstrīdētā aizlieguma spēkā stāšanās datumu uz 2013. gada 1. janvāri.

Pirmstiesas procedūra

14 2006. gada 24. oktobrī Komisija, pēc tam, kad tā bija iepazinusies ar Likuma par DZB stāšanās spēkā datumu, nosūtīja Polijas Republikai vēstuli, kurā tā norādīja, ka apstrīdētais aizliegums ir uzskatāms par Regulas Nr. 1829/2003 pārkāpumu, ciktāl tas attiecās uz ar šo regulu jau apstiprinātās dzīvnieku barības brīvu tirdzniecību, apriti un izmantošanu.

15 Ar 2006. gada 28. novembra vēstuli Polijas Republika atbildēja, uzsverot, ka saistībā ar Polijā uzsāktajām politiskajām un sociālajām debatēm attiecībā uz ģenētiski modificētu dzīvnieku barību Polijas Ministru padome ir pieņēmusi "pamatnostāju", kurā tā pauž nostāju pret minētās barības laišanu tirgū. Šī dalībvalsts informēja Komisiju tostarp par vairākiem notiekošiem pētījumiem attiecībā

uz šāda aizlieguma ietekmi uz ražošanu un ģenētiski modificētas dzīvnieku barības piedāvājumu, kā arī iespēju tos aizstāt, norādot, ka galīgais lēmums attiecībā uz apstrīdēto tiesību normu tikšot pieņemts pirms tā stāšanās spēkā datuma, proti, pirms 2008. gada 12. augusta.

16 Komisija 2007. gada 23. martā Polijas Republikai nosūtīja brīdinājuma vēstuli, kurā tā precizēja, ka ĢMO Regulas Nr. 1829/2003 izpratnē var tikt aizliegti vienīgi izņēmuma gadījumos, kuru nosacījumi šajā lietā neesot izpildīti. Līdz ar to, aizliedzot ģenētiski modificētas dzīvnieku barības, kā arī dzīvnieku barībai paredzētu ĢMO ražošanu, laišanu tirgū un izmantošanu dzīvnieku barībā Polijā, Polijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kuri tai noteikti saskaņā ar Regulu Nr. 1829/2003.

17 2007. gada 22. maijā Polijas Republika lūdza Komisiju pagarināt termiņu atbildes sniegšanai uz brīdinājuma vēstuli līdz 2007. gada 22. jūnijam, norādot, ka "riski saistībā ar ģenētiski modificētu produktu izmantošanu cilvēkam, dzīvniekiem un videi izraisa būtiskas bažas". Tā arī apgalvo, ka savas atbildes sagatavošanā tai ir jāņem vērā dažādu ekspertu novērojumi un atzinumi, kas rada nepieciešamību konsultēties, veikt izmeklēšanu un noturēt sarunas, kā arī analizēt lielu skaitu dokumentu. Komisija šo lūgumu apmierināja ar 2007. gada 31. decembra vēstuli.

18 Ar 2007. gada 22. jūnija vēstuli Polijas Republika atbildēja uz brīdinājuma vēstuli, būtībā atkārtojot tos pašus argumentus, kurus tā bija izvirzījusi savā 2006. gada 28. novembra vēstulē.

19 Tā kā Komisija nebija apmierināta ar šādu atbildi, tā 2007. gada 23. oktobrī Polijas Republikai nosūtīja argumentētu atzinumu, aicinot to veikt vajadzīgos pasākumus, lai divu mēnešu laikā no šī atzinuma saņemšanas datuma, proti, arī 2007. gada 23. oktobrī, tā būtu izpildījusi savus pienākumus.

20 Atsaucoties uz lauksaimniecības un lauku attīstības ministra grūtībām, ņemot vērā viņa neseno iecelšanu amatā, savlaicīgi pieņemt lēmumu par pieņemamo gala nostāju attiecībā uz piedēvēto pārkāpumu, Polijas Republika lūdza pagarināt termiņu atbildes sniegšanai līdz 2007. gada 13. decembrim. Šo lūgumu Komisija noraidīja, pamatojoties uz to, ka piemērojamie nosacījumi netika izpildīti.

21 Savā 2008. gada 21. janvāra atbildē uz argumentēto atzinumu minētā dalībvalsts paziņoja, ka Likuma par DZB 15. panta 4. punkts tiks atcelts.

22 Tā kā Komisija nebija saņēmusi informāciju par šo atcelšanu, tā ar 2008. gada 16. jūnija vēstuli lūdza tai tiklīdz iespējams sniegt informāciju par apstrīdētā aizlieguma atcelšanu.

23 Ar 2008. gada 26. jūnija vēstuli Polijas Republika informēja Komisiju, ka ir uzsākti Likuma par DZB grozījumu projekta sagatavošanas darbi un ka apstrīdētajam aizliegumam vajadzētu stāties spēkā nevis 2008. gada 12. augustā, bet 2012. gada 1. janvārī. Proti, ar Polijas likumdevēja pieņemtajiem grozījumiem šis datums tika pārcelts uz 2013. gada 1. janvāri.

24 Šādos apstākļos Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

25 Vispirms attiecībā uz Polijas Republikas izvirzīto argumentu, saskaņā ar kuru *vacatio legis* [laikposms līdz tiesību akta spēkā stāšanās dienai] attiecībā uz apstrīdēto aizliegumu, kas bija paredzēts līdz 2013. gada 1. janvārim, faktiski saskaņā ar Regulu Nr. 1829/2003 ļauj paturēt iespēju ražot, laist tirgū un izmantot ģenētiski modificētu dzīvnieku barību, Komisija, tostarp balstoties uz 1998. gada 29. oktobra spriedumu lietā C-185/96 Komisija/Grieķija (*Recueil*, I-6601. lpp.) un 2002. gada

28. novembra spriedumu lietā C-259/01 Komisija/Francija (*Recueil*, I-11093. lpp.), norāda, ka apstrīdētā aizlieguma pieņemšana un tā spēkā stāšanās datuma pārcelšana esot pretrunā tiesiskās noteiktības principam.

26 Šajā ziņā Komisija precizēja, ka, tā kā Polijas Republika nebija atcēlusi apstrīdēto aizliegumu, iesaistītie dzīvnieku barības ražotāji, kuriem tostarp ir jārod jauni izejvielu avoti, atrodoties nedrošā juridiskā situācijā attiecībā uz risku, ka atkārtoti var tikt pārcelta šī aizlieguma spēkā stāšanās.

27 Šajā ziņā, balstoties uz Tiesas judikatūru, Komisija atgādina, ka dalībvalsts pārkāpjot Savienības tiesības ne tikai, ja tā atstāj spēkā tām pretēju tiesību normu, pat ja konkrētā tiesību norma nav ieviesta, bet arī, ja tā izveido tiesisko regulējumu, kas ir pretrunā kādai direktīvai, pat ja tas vēl nav ticis piemērots konkrētā gadījumā.

28 Turklāt dalībvalsts nevar pamatot Savienības tiesību neievērošanu ar to, ka no tā neizriet nekādas negatīvas sekas, lai gan no vairākiem dokumentiem izriet, ka apstrīdētais aizliegums pēc tā stāšanās spēkā izraisītu šādas sekas.

29 Komisija arī uzsver, ka dalībvalstij piemītošā likumdošanas tehnikas izvēles brīvība neietver brīvību pieņemt ar Savienības tiesībām nesaderīgu tiesisko regulējumu.

30 Turklāt Komisija atgādina, ka tā Polijas Republikai ir nosūtījusi savu argumentēto atzinumu pirms apstrīdētā aizlieguma stāšanās spēkā, kas bija paredzēta 2008. gada 12. augustā, un ka tas, ka Polijas Republika vēlāk mainīja šī aizlieguma spēkā stāšanās datumu, kas kopš tā brīža bija noteikts 2013. gada 1. janvārī, nekādi neietekmē pārkāpuma būtību šajā lietā.

31 Turpinājumā attiecībā uz iespējamo pamatojumu saistībā ar LESD 36. pantā paredzēto sabiedrības morāli Komisija vispirms uzsver, ka Regula Nr. 1829/2003 ir uzskatāma par pilnīgas saskaņošanas pasākumu ģenētiski modificētas dzīvnieku barības, kā arī dzīvnieku barībai paredzēto ĢMO jomā. Tādējādi valsts pasākums ir jāizvērtē nevis ņemot vērā primārās tiesību normas, bet gan šo saskaņošanas pasākumu reglamentējošās tiesību normas.

32 Pat piemērojot Regulas Nr. 1829/2003 34. pantā paredzēto steidzamības procedūru, kura norāda uz Regulas Nr. 178/2002 paredzēto sarežģīto procedūru, kurai jāseko, ja pastāv nopietns risks cilvēku veselībai, dzīvnieku veselībai vai videi, Komisijai tomēr esot tiesības veikt atbilstošus pasākumus un dalībvalstij esot pilnvaras veikt pagaidu aizsardzības pasākumus vienīgi šīs iestādes bezdarbības gadījumā.

33 Izsakot šaubas par to, ka dalībvalsts, kā tas ir šajā lietā, var atsaukties uz LESD 36. pantā minētajiem izņēmumiem, Komisija turklāt norāda, ka Polijas Republika katrā ziņā nav pierādījusi, kā tas noteikts pastāvīgajā judikatūrā, ka ir izpildīti visi nosacījumi, kas ļauj atkāpties no LESD 36. panta.

34 Šajā ziņā šī iestāde pārmet Polijas Republikai, ka tā nav atsaukusies uz sabiedrības morāli autonomi, bet, ka tā vietā tā to jauc ar pamatojumu saistībā ar veselības un vides aizsardzību. Turklāt šī dalībvalsts neesot pierādījusi saistību starp apstrīdēto aizliegumu un sabiedrības morāli, un tas, ka šajā ziņā nav ticis iesniegts neviens pētījums, Komisijas ieskatā esot pretrunā Tiesas judikatūrai, saskaņā ar kuru dalībvalsts nevar pamatoties uz kādas sabiedrības daļas uzskatiem, lai vienpusēji apšaubītu saskaņošanas pasākumu.

35 Visbeidzot, uzsverot, ka dalībvalstij, kura atsaucas uz LESD 36. pantā paredzētajiem pasākumiem, saskaņā ar Tiesas judikatūru ir jāievēro samērīguma princips, Komisija norāda, ka apstrīdētais aizliegums katrā ziņā ir acīmredzami nesamērīgs.

36 Polijas Republika iebilst, ka šajā lietā tas vien, ka valsts likumdevējs ir pieņēmis tiesību normas, kuras nav stājušās un nestāsies spēkā, nevar tikt kvalificēts par Savienības tiesību pārkāpumu.

37 Šajā ziņā šī dalībvalsts apstrīd Komisijas norādītās judikatūras piemērotību tās argumentu atbalstam, uzsverot, ka spriedumi, par kuriem ir runa, attiecas vienīgi uz situācijām, kurās Tiesa ir pasludinājusi nolēmumu saistībā ar Savienības tiesību pārkāpumu, kas izdarīts ar konkrētajās dalībvalstīs spēkā esošajām valsts tiesībām, kas gluži šajā lietā tā nav.

38 Šī apgalvotā pārkāpuma sekas, iespējams, varētu rasties pēc likumā norādītā *vacatio legis* beigām, un tātad ievērojamu laikposmu vēlāk, bet Polijas Republikas ieskatā tas esot hipotētisks, ņemot vērā, ka līdz minētā *vacatio legis* beigām apstrīdēto aizliegumu Polijas likumdevējs vēl varēja grozīt vai atcelt. Līdz ar to Komisija nevarēja LESD 258. pantā paredzēto procedūru balstīt uz šādiem iespējamiem un hipotētiskiem pārkāpumiem.

39 Uzsverot dalībvalsts brīvību izvēlēties savu likumdošanas tehniku, tostarp attiecībā uz tiesību normas spēkā stāšanās termiņu, Polijas Republika apgalvo, ka tas, ka Komisija apšauba to, ka tiesību normas, kuras vēl nav stājušās spēkā, varētu radīt situāciju, kurā šai iestādei būtu tiesības apstrīdēt likumdošanas tehnikas, ko dalībvalsts ir piemērojusi atbilstoši savai tiesiskajai iekārtai, lai gan faktiski konkrētais dalībvalsts tiesību akts atbilst Savienības tiesībām.

40 Polijas Republika no minētā secina, ka tiktāl, ciktāl spēkā esošais valsts tiesību akts pilnībā garantē iespēju ražot, laist tirgū un izmantot dzīvnieku barībā ģenētiski modificētu dzīvnieku barību un dzīvnieku barībai paredzētos ĢMO, nepastāv nekāds tiesiskās nenoteiktības risks, kā to apgalvo Komisija.

41 Turklāt šī dalībvalsts norāda, ka minētais *vacatio legis* norāda uz Polijas Republikas piesardzīgo pieeju attiecībā uz ģenētiski modificēto produktu lietošanu un ka šīs tiesību normas tika paziņotas atbilstoši Regulas Nr. 1829/2003 17.–19. pantā paredzētajai procedūrai.

42 Visbeidzot savā atbildes rakstā uz repliku Polijas Republika informācijai norāda, ka no 2012. gada sākuma Likumā par DZB tiks izdarīti grozījumi, tostarp paredzot, ka apstrīdētā aizlieguma *vacatio legis* tiek pagarināts līdz 2017. gada 1. janvārim, kas, pretēji tam, ko apgalvo Komisija, tātad nestāsies spēkā 2013. gada 1. janvārī.

Tiesas vērtējums

43 Vispirms ir jākonstatē, ka Polijas Republika kā galveno aizstāvības pamatu izvirza to, ka apstrīdētais aizliegums argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigšanās brīdī vēl nebija stājies spēkā un ka tādējādi Savienības tiesības nav tikušas pārkāptas.

44 Komisija, neapstrīdot Likuma par DZB 15. panta 1. punkta 4) apakšpunktā noteikto *vacatio legis*, tomēr norāda, ka tās ieskatā vienīgi minētās tiesību normas pieņemšana un publicēšana ir uzskatāma par Polijas Republikas pienākumu, kādi tie definēti Regulā Nr. 1829/2003, neizpildi.

45 Šajā sakarā pietiek atgādināt, ka Tiesa atkārtoti ir nospriedusi, ka pienākuma neizpildes esamība ir jāizvērtē atkarībā no dalībvalsts situācijas, kāda tā bija argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās, un ka pēc tam sekojošās izmaiņas Tiesa nevar ņemt vērā (skat. it īpaši 2008. gada 17. janvāra spriedumu lietā C-152/05 Komisija/Francija, Krājums, I-39. lpp., 15. punkts, un 2012. gada 6. novembra spriedumu lietā C-286/12 Komisija/Ungārija, 41. punkts, un tajā minētā judikatūra).

46 Ir jākonstatē, ka atbilstoši minētajai judikatūrai datums, kurā Tiesai ir jāizvērtē Polijas Republikai piedēvētā pienākuma neizpildes esamība, ir 2007. gada 23. decembris.

47 Šajā lietā netiek apstrīdēts, ka apstrīdētais aizliegums nebija spēkā minētajā termiņā, jo atbilstoši Likuma par DZB 65. pantam tam bija jāstājas spēkā pēc diviem gadiem kopš tā publicēšanas jeb 2008. gada 12. augustā, un tātad pēc argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigām, tādējādi tas nevar tikt uzskatīts par šīs prasības priekšmetu.

48 Komisijas prasība būtu apmierināma vienīgi tikai tad, ja Regulā Nr. 1829/2003 tomēr būtu noteikts, ka pirms 2008. gada 12. augusta datuma Polijas Republikai ir jāpilda noteikti pienākumi. Šādi pienākumi saistībā ar šo lietu it īpaši nozīmētu, ka dalībvalstīm ir jāatturas pieņemt tiesību aktus, kas var radīt negatīvas sekas, kuras ir pretējas šīs regulas mērķiem pat pirms to stāšanās spēkā (šajā ziņā skat. 2010. gada 28. oktobra spriedumu lietā C-508/08 Komisija/Malta, Krājums, I-10589. lpp., 21. punkts). Tomēr ir jākonstatē, ka Komisija tās prasības pamatojumam norādītos pamatus nekādi nav balstījusi uz no minētās regulas tieši izrietošu pienākumu esamību.

49 Turklāt attiecībā uz iespējamiem pienākumiem, kas izriet no citām Savienības tiesību normām, Komisija, atsaucoties uz vairākiem Tiesas spriedumiem, norāda, ka ar apstrīdēto aizliegumu esot izdarīts tiesiskās noteiktības principa pārkāpums.

50 Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka Komisijas minētā judikatūra attiecas, pirmkārt, uz situācijām, kurās Tiesa ir pasludinājusi nolēmumu par Savienības tiesību pārkāpumu, kas izdarīts ar konkrētajās dalībvalstīs spēkā esošajām valsts tiesībām, un, otrkārt, direktīvu transponēšanu. Tā kā šīs situācijas nav identiskas situācijai šajā pamatlietā, Komisija nav pietiekami precīzi pierādījusi, ka šīs lietas īpašajos apstākļos ir noticis tiesiskās noteiktības principa pārkāpums.

51 Tostarp Komisija arī nav atsaukusies uz to, ka uz dalībvalsti šīs lietas kontekstā attiecas citi pienākumi, kuri šajā lietā esot tikuši pārkāpti, kā, piemēram, pienākumi, kuri izriet no LESD 4. panta 3. punkta pirmajā daļā noteiktā lojalitātes principa.

52 Ņemot vērā iepriekš minēto un neesot vajadzībai lemt par citiem gan Komisijas, gan Polijas Republikas izvirzītajiem iebildumiem, Komisijas prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

53 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Polijas Republika ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]